บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความคิดสร้างสรรค์นับเป็นความสามารถสำคัญของมนุษย์ และเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริม ให้เกิดความเจริญก้าวหน้าให้แก่ประเทศ ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ก่อให้เกิดประดิษฐกรรมใหม่ ๆ ผลผลิตต่าง ๆ โดยเฉพาะผลงานทางวิทยาศาสตร์อันเป็นผลทำให้มนุษย์มีความสุขและความสะดวกสบายในการดำเนินชีวิต ความคิดสร้างสรรค์เป็นลักษณะที่แสดงความก้าวหน้าความเป็นเอกลักษณ์ ประเทศใดก็ตามที่สามารถดึงเอาศักยภาพเชิงสร้างสรรค์ของประชาชนออกมาใช้ได้มากเท่าใด ก็ยิ่งมีโอกาสพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นเท่านั้น ประเทศไทยกำลังอยู่ในระหว่างการเร่งรัดพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน สังคมเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงมากขึ้น เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไป การศึกษาจึงน่าจะเข้ามามีบทบาทสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้ ทักษะ ความคิดสร้างสรรค์และทัศนคติที่ดี เพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ

จากแผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2520 กำหนดจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษาเพื่อสามารถสนองความต้องการ และการเปลี่ยนแปลงในสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่ได้รับการศึกษาว่าควรจะมีลักษณะอันประกอบด้วย "...รู้จักการแสวงหาความจริง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รู้จักแก้ปัญหาและข้อขัดแย้งด้วยสติปัญญาและสันติวิธี... " (แผนการศึกษาแห่งชาติ 2520 มปป. 31) บุคคลที่มีลักษณะที่จะสามารถช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ คือ ผู้ที่มีความสามารถทางความคิดสร้างสรรค์ มีความคิดแปลกใหม่สามารถคิดค้นประดิษฐ์สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ คิดได้ปริมาณมาก คิดได้หลายทิศหลายทาง มีความยืดหยุ่นทั้งความคิดและการกระทำ สามารถแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไปโดยไม่ท้อถอย ชอบค้นคว้าทดลอง (กรมการฝึกหัดครู 2521:3) เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนา และปัญหาที่สำคัญของประเทศที่กำลังพัฒนาก็คือ การขาดกำลังคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ (ชัชวาลย์ พรธาดาวิทย์ 2524:2) ดังนั้น จึงนับเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งของระบบการศึกษาและผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาที่จะต้องหาแนวทางและจัดการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนของชาติให้รู้จักคิด คิดเป็น และรู้จักสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ได้

ความคิดสร้างสรรค์เป็นสมรรถภาพที่สามารถส่งเสริมให้พัฒนาขึ้นได้ (Gale 1961 อ้างถึงใน อารี รังสินันท์ 2528:1) แต่ถ้าไม่ได้รับการเอาใจใส่ตั้งแต่เยาว์วัยแล้ว

ความสามารถด้านนี้จะไม่พัฒนาและอาจหยุดชงักลงได้เช่นกัน การเรียนการสอน ประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนต่างมีผลโดยตรงต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ครูและผู้ปกครองจึงมีบทบาทสำคัญในการจัดประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เอื้ออำนวยให้เด็กได้ใช้ความสามารถด้านนี้อย่างเต็มที่ เปิดโอกาสให้เด็กได้คิด ได้สร้างผลผลิตใหม่ ๆ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ดวงเดือน ศาสตรภัทร์ (ดวงเดือน ศาสตรภัทร์ 2521 - 2522 : 10-8) ที่กล่าวว่า การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ควรจะได้เริ่มพัฒนาตั้งแต่เยาว์วัยและอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ตามหลักจิตวิทยาพัฒนาการ ทุกทฤษฎีมีความเห็นตรงกันว่าการที่จะพัฒนาสติปัญญาบุคลิกภาพ และความคิดสร้างสรรค์นั้น จะต้องพัฒนาตั้งแต่เยาว์วัยจึงจะเกิดผลดีที่สุด ความคิดนี้ตรงกับ อารี รังสินันท์ (อารี รังสินันท์ 2528: 49) ที่ว่าสิ่งแวดล้อมในระยะต้นของชีวิตมีความหมายอย่างยิ่งต่อพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งกระบวนการพัฒนาในตอนนี้จะเป็นส่วนที่ถาวรและจะมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางด้านสติปัญญาในเวลาต่อมา

สังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปจากสังคมในอดีตเป็นอย่างมาก เนื่องจากการรับเอาความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการรับเอาอารยธรรม วิถีชีวิตและค่านิยมต่าง ๆ มาจากต่างประเทศ แต่ในขณะเดียวกัน ปัญหาต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นมาอย่างมาก เช่น ปัญหาความยากจน ปัญหาการอพยพจากชนบทเข้าสู่เมือง ปัญหาการว่างงาน และปัญหาอาชญากรรม เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้สามารถจะนับได้ว่าเป็นปัญหาอันเนื่องมาจากการศึกษา เพราะการศึกษายังไม่สามารถพัฒนาคุณภาพคน ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของสังคมให้มีความสามารถในการรู้จักตนเอง ชีวิต และสังคม รวมทั้งการปรับตัวให้เข้ากับสภาวะการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2529 : 42) ประเวศ วะสี (2530: 16) กล่าวถึงการศึกษาในปัจจุบันว่า การศึกษาในปัจจุบันได้ผลิตคนที่เป็นแบบนกแก้วนกขุนทอง ขึ้นมาเต็มไปหมด โดยทำงานไม่เป็น คิดไม่เป็น และไม่เข้าใจการมีชีวิตและการทำงานร่วมกัน เป็นเหตุให้มีคนว่างงาน ขัดแย้งไร้ความสุข และขาดปัญญาที่จะแก้ไขปัญหาบ้านเมืองต่อไป (ประเวศ วะสี 2530: 16)

จากปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการศึกษาในปัจจุบันยังไม่สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมได้ แม้ว่าในขณะนี้จะมีการปฏิรูปการศึกษากันอย่างมากก็ตาม แต่จำนวนเด็กและเยาวชนที่มีปัญหากลับมีมากขึ้น การสอนที่มุ่งเน้นแต่เนื้อหาวิชาการสอนให้เด็กจำมากกว่าที่จะฝึกให้เด็กรู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา การให้ความสนใจกับข้อมูลทางวิชาการที่ไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับชีวิตจริง ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย อึดอัด และมักจะแสดงออกมาในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น มีความก้าวร้าว วุ่นวาย สับสน ซึ่งทำให้สมองของเด็กไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร นอกจากนั้นอัจฉริยภาพที่มีอยู่ในตัวเด็กเองตามธรรมชาติก็ยังถูกทำลายลงด้วย

(เกียรติวรรณ อมาตยกุล 2530: 4 - 5) เด็กจะมีศักยภาพทางความคิดสร้างสรรค์อยู่ในตัวตนทุกคน และสามารถส่งเสริมคุณลักษณะนี้ให้พัฒนาสูงขึ้นได้ แต่ขณะเดียวกันมันก็อาจถูกทำลายได้ (Robert F.D. 1961 อ้างถึงใน วราภรณ์ รักวิจัย, มปป:6) ดังนั้น การศึกษาจึงน่าที่จะมีส่วนช่วยรักษาอัจฉริยภาพที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ให้คงไว้และมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น รวมทั้งสามารถที่จะนำเอามาใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุดด้วย

การศึกษาสำหรับคนรุ่นใหม่ ควรจะให้เด็กได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กันทุกด้าน ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ มีการพัฒนาสมองอย่างเท่าเทียมกันทั้งสมองซีกซ้ายและสมองซีกขวา จากการวิจัยเกี่ยวกับการทำงานของสมองซีกซ้ายและซีกขวาของคนเรา พบว่าการทำงานของสมองทั้งสองซีกต่างกัน (ยุพา วีระไวทยะ 2530 :1) และการจัดการศึกษาส่วนใหญ่ที่จัดให้กับเด็กในปัจจุบัน มักจะมุ่งไปในการพัฒนาสมองซีกซ้าย (ศิริวรรณ 2527 :3) โดยการสอนให้เด็กรู้จักการท่องจำ คิดเลข ภาษา ระเบียบกฎเกณฑ์ การวิเคราะห์ข้อมูล ฯลฯ ในขณะที่สมองซีกขวาที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ ศิลปะ ดนตรี ฯลฯ ไม่ค่อยได้มีโอกาสพัฒนา มีการวิจัยกล่าวว่า คนเราส่วนใหญ่ใช้อัจฉริยภาพที่มีอยู่ในตัวน้อยมาก ระบบการศึกษาจึงน่าจะมีบทบาทที่จะนำอัจฉริยะภาพที่แฝงเร้นทั้งมวลของมนุษย์ออกมาใช้ให้ได้มากที่สุด ซึ่งเป็นเป้าหมายที่สำคัญของการศึกษาสำหรับเด็กและคนรุ่นใหม่หรือที่เรียกว่า การศึกษานีโอฮิวแมนนิส (Neo - Humanist Education) นั่นเอง (เกียรติวรรณ อมาตยกุล 2530:5)

การศึกษานีโอฮิวแมนนิสจะเน้นการพัฒนาทุกส่วนของคนเรา ตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ โดยเฉพาะในการพัฒนาเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นหน้าที่ของสมองซีกขวานั้น ทอร์แรนซ์ (1965 อ้างถึงใน อารี รังสินันท์ 2528:2) กล่าวว่า เด็กควรได้รับการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ตั้งแต่ในช่วง 6 ปีแรกของชีวิตเพราะเป็นระยะที่เด็กมีจินตนาการสูง ศักยภาพด้านความคิดสร้างสรรค์กำลังพัฒนา หากเด็กในวัยนี้ได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องก็เท่ากับว่าเป็นการวางรากฐานที่มั่นคงสำหรับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในวัยต่อมา

สำหรับด้านการจัดการศึกษาในระดับก่อนวัยเรียนในประเทศไทยนั้น คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2528:3-4) ได้จัดรูปแบบของการจัดการศึกษาเป็น 3 ประเภทคือ

รูปแบบที่ 1 การศึกษาในระบบ : อนุบาลศึกษา เป็นรูปแบบโรงเรียนอนุบาล มีหลักสูตร 2 ปีที่ชัดเจน

รูปแบบที่ 2 การศึกษาในระบบ : ชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษาของเทศบาล โดยทั่วไปมีหลักสูตร 1 ปีและรับเด็กก่อนเกณฑ์ 1 ปี

รูปแบบที่ 3 การศึกษานอกระบบ : ศูนย์พัฒนาเด็กในลักษณะต่างๆ เช่น ศูนย์พัฒนาเด็กของกรมการพัฒนาชุมชน ศูนย์พัฒนาเด็กของสภาสตรีแห่งชาติ ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ของกรมการศาสนา และศูนย์โภชนาการเด็กของกรมอนามัย ซึ่งรูปแบบนี้มีความยืดหยุ่นมากทั้งในลักษณะของหลักสูตร วิธีเข้ารับบริการ ฯลฯ

จากการศึกษาสภาพการจัดการศึกษาในระดับก่อนวัยเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528:108) พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมจากศูนย์พัฒนาเด็กในรูปแบบต่าง ๆ นั้น มีพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความคิดริเริ่มในระดับที่ต่ำกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมจากโรงเรียนอนุบาลหรือชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษา และผู้สอนเองก็มีการใช้คำถามที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มน้อยมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเอาวิธีการสอนตามแนวคิดแบบนีโอฮิวแมนนิสเข้าไปทดลองใช้กับเด็กกลุ่มนี้ โดยเลือกทดลองในศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ของกรมการศาสนา ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการศึกษานอกระบบ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาแก่เด็กระดับก่อนวัยเรียนให้มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นและสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

<u>วัตถุประสงค์ในการวิจัย</u>

เพื่อศึกษาพัฒนาการทางด้านความคิดสร้างสรรค์ของเด็กก่อนวัยเรียน หลังจากได้รับการสอนโดยวิธีการตามแนวคิดแบบนีโอฮิวแมนนิส

<u>สมมุติฐานในการวิจัย</u>

แนวคิดเรื่องความคิดสร้างสรรค์นั้น เกล (Gale 1961 อ้างถึงใน อารี รังสินันท์ 2528:1) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นคุณลักษณะที่มีอยู่ในตัวทุกคน และสามารถส่งเสริมคุณลักษณะนี้ให้พัฒนาสูงขึ้นได้ และ ทอร์แรนซ์ (Torrance 1965 อ้างถึงใน ชาญณรงค์ พรรุ่งโรจน์ 2530:22) ให้ความเห็นว่า ความคิดสร้างสรรค์สามารถพัฒนาได้ด้วยการสอน ฝึกฝน และฝึกการปฏิบัติที่ถูกวิธี และควรจะส่งเสริมความคิดแก่เด็กตั้งแต่เยาว์วัยโดยเฉพาะในช่วงก่อนวัยเรียนหรือช่วง 6 ขวบแรกของชีวิต ซึ่งเป็นระยะที่เด็กมีจินตนาการสูง ศักยภาพด้านความคิดสร้างสรรค์กำลังพัฒนา หากช่วงวัยนี้เด็กได้รับประสบการณ์หรือกิจกรรมที่เหมาะสมและต่อเนื่องก็นับเป็นการเริ่มต้นที่ดีในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก และเป็นรากฐานที่มั่นคงในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในวัยต่อมา

วิธีการศึกษาตามแนวคิดแบบนีโอฮิวแมนนิส เป็นวิธีการสอนที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ สมองได้รับการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันทั้งสมองซีกซ้ายและสมองซีกขวา โดยเฉพาะในวัยเด็กเล็กสมองซีกซ้ายซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับรูปธรรมการหาเหตุผลฯ จะมีการพัฒนา

ซ้ากว่าสมองซีกขวาซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับความคิดจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ ฯ ในการสอนตามวิธีการศึกษานีโอฮิวแมนนิสนั้น เด็กจะถูกกระตุ้นทีละน้อยด้วยเรื่องสนุกสนานและวิธีการต่าง ๆ ที่น่าสนใจของครูผู้สอน ความคิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ต่าง ๆ จะค่อย ๆ เกิดขึ้นภายในจิตใจของเด็ก นอกจากนั้นการสอนให้เด็กนำความคิดจินตนาการมาแสดงออกทางการแสดงยังช่วยให้เด็กสามารถนำความคิดที่เป็นนามธรรมจากสมองซีกขวา ให้ปรากฏในรูปของความจริงหรือรูปธรรม ซึ่งเป็นการทำงานของสมองซีกซ้ายอีกด้วย ซึ่งจะช่วยให้สมองซีกซ้ายและสองซีกขวาของเด็กได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน

จากแนวเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า เด็กก่อนวัยเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการตามแนวคิดแบบนีโอฮิวแมนนิส จะมีการพัฒนาทางด้านความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น

<u>ขอบเขตในการวิจัย</u>

1. ประชากรที่จะศึกษา คือ เด็กก่อนวันเรียนอายุ 5 - 6 ปี ในศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดชนะสงคราม

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีการศึกษานีโอฮิวแมนนิสเน้นวิธีการสอน 4 ประเภท คือ

2.1 การเล่านิทาน

2.2 ศิลปะ ดนตรี

2.3 โยคะ

2.4 สมาธิ

3. พัฒนาการความคิดสร้างสรรค์ จะวัดในด้านต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ความคิดคล่องตัว

3.2 ความคิดริเริ่ม

3.3 ความคิดละเอียดลออ

<u>ข้อตกลงเบื้องต้น</u>

1. แบบทดสอบความคิดสร้างด้วยรูปภาพ แบบ ก ของ ทอร์แรนซ์ (Torrance Test of Creative Thinking Figural Form A) ที่นำมาดัดแปลงเพื่อใช้สำหรับเด็กไทยระดับอนุบาลถึงชั้นประถมปีที่ 4 สามารถวัดความคิดสร้างสรรค์ของเด็กไทยได้จริง ตามผลงานวิจัยของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ

2. เด็กก่อนวัยเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองนี้ ถือว่ามีประสบการณ์ไม่ต่างกัน

3. การวิจัยในครั้งนี้ไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศและระดับสติปัญญา

<u>คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย</u>

1. ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถของมนุษย์ที่จะนำไปสู่สิ่งใหม่ ๆ คิดได้กว้างไกลหลายทิศทาง เป็นลักษณะความคิดแบบอเนกนัย (Divergent Thinking) ซึ่งลักษณะนี้จะนำไปสู่การคิดประดิษฐ์สิ่งแปลกใหม่ รวมทั้งการคิดค้นวิธีการแก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์ที่จะวัดในงานวิจัยครั้งนี้ จะกล่าวเพียง 3 ด้านคือ

1.1 ความคิดคล่องตัว (Fluency) หมายถึง ความสามารถในการคิดหาคำตอบได้อย่างรวดเร็ว คล่องแคล่ว มีปริมาณการตอบสนองได้มากในเวลาจำกัด

1.2 ความคิดริเริ่ม (Originally) หมายถึง ความสามารถในการคิดสิ่งแปลกใหม่แตกต่างไปจากบุคคลอื่น และแตกต่างไปจากความคิดง่าย ๆ ธรรมดา

1.3 ความคิดละเอียดลออ (Elaboration) หมายถึง ความคิดในรายละเอียดที่นำมาตกแต่งความคิดครั้งแรกให้สมบูรณ์ และได้ความหมายสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. เด็กก่อนวัยเรียน หมายถึง เด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 5-6 ปี ในศูนย์อบรมเด็กก่อนในเกณฑ์วัดชนะสงคราม

3. การศึกษาตามแนวคิดแบบนีโอฮิวแมนนิส หมายถึง การศึกษาแนวใหม่ที่เน้นการพัฒนาของเด็กในทุกด้าน ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ให้สมองมีการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันทั้งสมองซีกซ้ายและสองซีกขวา และสามารถนำศักยภาพที่มีอยู่ในตนเองออกมาใช้ให้มากที่สุด

4. กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวคิดแบบนีโอฮิวแมนนิส

5. กิจกรรมการเรียนการสอนปกติ หมายถึงการจัดการเรียนการสอนตามปกติของทางศูนย์เด็กก่อนเกณฑ์ในวัดชนะสงคราม ซึ่งได้จัดสอนให้กับเด็กก่อนวัยเรียนโดยมีพระเป็นผู้สอน

6. กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนปกติของศูนย์เด็กก่อนเกณฑ์

<u>ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ</u>

1. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กระดับก่อนวัยเรียน เพื่อให้เด็กเติบโตเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง และเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ

2. เพื่อเป็นแนวทางให้เกิดการศึกษาแนวใหม่ เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์